

A Közbenjáró még egy évért könyörög.

Benne feszül e példázatban Isten igazságosságának és kegyelmének kérdése. Igazsága szerint nem tűrheti meg a haszontalan, hiábavaló életet. Ezért hangzik el az ítélet: "Vágd ki azt!" De kegyelmével, hosszútűrő szeretetével nem akarja elveszíteni a bűnöst, hanem mindent megtesz, hogy megmentse. Ezért eszedik a Közbenjáró: "Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megtrágyázom." Esztendő első vasárnapján különösen mély csengése van ennek a könyörgésnek. Meg kell értenünk, hogy az újesztendőt Megváltónk könyörgésére kaptuk. S'ki tudja, kinek a számára kell szó szerint vennünk e szavakat: "még ez esztendőben".

Azért kaptuk ezt az esztendőt, mert Isten nem mondott le rólunk. Munkába akar venni bennünket. Körülvesz bennünket gondoskodásával és segítségével; hátha megváltozik, megújul, gyümölcstermőre fordul az életünk. "Köröskörül megkapálom és megtrágyázom", "megpróbálja szívünk kemény kérgét a szenvedés csapásaival feltörni. Trágyát szór a fa köré - ezek a kegyelem különös órái, isteni szeretetének erőteljes behatásai és megnyilvánulásai. Szinte körül fogja és bekeríti a lelket kegyelme, szeretete odakínálásával. De ha mindez hiába, akkor végül mégis x sor kerül az isteni ítélet végrehajtására: "Vágd ki!" /Eichhorn/

Vége a kegyelmi időnek.

Ha az ember megmarad hiábavaló, a földet is kizsaroló, másoknak is útjában álló, másokat is akadályozó életnek, akkor lejár a kegyelem ideje és szabad folyást nyer az ítélet. Akkor jön a fejeze és rávettetik a fa gyökerére.

Atyámfiai, a mi Istenünk jóságos és kegyelmes Isten, de az ő jóságának és kegyelmének is van határa. Erre figyelmeztet bennünket e példázaton keresztül Isten Lelke. "Számomra régtől